

# Ödül almanın dayanılmaz güzelliği

**H**erkesin hayatında “ödül alma” ile ilgili ilginç anılar ve belki de beklentiler vardır. Benim yaşamımda ise bu konudaki ilk beklentim yıllar önce televizyonda seyrettiğim bir film ile başladı. Ya daha önce hiç yoktu, ya da bu filmi seyrettikten sonra aklıma düştü ve “kim bilir belki bir gün ben de bir ödül alabilirim?” dedim.

Hepinizin bildiği bir film olduğunu düşünüyorum. “Akıl Oyunları”. Nobel ödüllü Amerikalı matematikçi John Nash’in hayatının anlatıldığı bu filmin sonunda, John Nash’i sahneye çağırıyorlar ve bütün gelenler onu ayakta alkışlıyor. Bu sahneyi gördüğüm zaman birden içimde garip bir fırtınanın koptuğunu, hatta itiraf edeyim ki, “kıskançlığın” patladığını söyleyebilirim. Sabahleyin okula gittiğimde, halen filmin etkisinde kalmış olmalıyım ki, odaya giren asistanımıza: “Biliyor musun Emre’cim, dün ben bir film seyrettim, ve çok kıskandım” dedim. Benim ne demek istediğimi anlamayan asistanım, gözlerini açarak, benden bir açıklama bekledi. Ben de aynı samimiyetle, bir film seyrettiğimi ve herkesin John Nash’i ayakta alkışlandığını söyledim. Bunun üzerine, Emre bana dönerek: “Hocam, niye üzülüyorsunuz, sizin istediğiniz bu mu?” dedi. Ben de onun bu bakış açısını anlamayarak “evet” dedim. Emre sözlerine devam etti: “Haydi gelin hocam şöyle yapalım. Ben şimdi sınıflara gideyim, bütün öğrencileri toplayayım, sizde konferans salonuna geçin, ben bu öğrencileri salona getirdikten sonra, sizi sahneye çağırayım, sonra bir komut vereyim, bütün öğrenciler sizi alkışlasınlar, kabul mu?” dedi.

İlk önce böyle bir teklif çok komiğime gitti, gülmeye başladım ve “Yok Emre’cim, ben bu şekilde değil, insan-



Yazan: Prof. Dr. Meltem Onay  
Konak RK 2016-17 Başkanı

lığa hizmet ettikten sonra alkışlanmak istiyorum” dediğimde, “Özür dilerim Hocam, bunun için söz veremem” dedi.

Aramızda yaşanan bu ilginç diyalog, yıllar içerisinde benim sık sık biraz komiklik olsun, biraz da motive etsin diye anlattığım güzel bir hikayeye dönüştü. Aradan yıllar geçti, ve belki de en yoğun yaşadığım bir yıl olarak ilan edeceğim bu yıla, bugünlere geldi. Yani, Konak Rotary Kulübü’nün Başkanlığını yaptığım zaman dilimine....

---

*Gözlerim artık dolmuyordu, ama yüreğim pır pır uçuşuyordu. Tatlı bir meltem sessizliğini yaşıyor, içimdeki devleri uyandırmamaya çalışıyordum. Ödül işte böyle bir şey dedim içimden, küçük bir dokunuşun buluşma noktası. Yaptıklarının sonu, kendine olan ödülün, sevdiklerine yönelik hediyen.*

---

Rotary Kulübü, bir meslek örgütlenmesi. Neredeyse 100 yıl önce Chicago’da kurulmuş, şu anda dünyada onbinlerce üyesi ve şubesi var. Böyle bir grubun üyesi olmaktan çok büyük mutluluk duyuyorum. Ben de yakla-

şık, on beş yıldır bu kulüpte, farklı projelerde yer alarak, gücümün yettiğince çalışıyorum. Rotary’de ilginç bir başkanlık sistemi vardır. Yönetim kurulunda genellikle beş kişi bulunur. Başkan sadece bir dönem yani tam bir yıl başkanlık yapar ve sonra normal bir üye olarak aktivitelere devam eder. Yani yönetim kurulunda görev alanlar sırasıyla bütün görevleri yaparlar, sonra da tam bir yıl boyunca çalışır, hayalinde kurduğu bütün planları, projeleri yerine getirir.

Tam bir yıl önce 1 Temmuz’da göreve başladığımda kafamda onlarca proje vardı. Bunların hepsini bir sıraya dizdiğimde, nasıl başaracağım, nereden başlarsam doğru yol alırım diyordum. Kulübümde ilk defa bütün bu projeleri söylediğimde, herkes dönüp, hiç üzülme aklından geçenlerin yarısını bile yapsan büyük başarı demişlerdi. Ama ben “iyi de laf olsun diye ben bunları söylemedim ki?” demiştim. Hepsi sırasıyla olacak ve dönem bittiğinde ise arkamda bırakacağım sadece “mutlu gözler ve sevgi dolu kalpler olacak” demiştim.

İlk olarak “Görmeyen Dostlarımız” için 8 adet TANDEM’li bisiklet aldık. Aldık ifadesini bilerek kullanıyorum, çünkü Rotary Kulüpleri her ne kadar toplumda, daha varlıklı kişilerin bulunduğu bir yapılanma olarak bilirse de, etik olarak asla hiçbir üyemizden para almaz. Böyle olunca da ya sponsor bulmak durumunda kalırız, ya da bu proje için gerekli olan parayı bulacağımız sosyal aktiviteler düzenleriz. Bu benim için zor olduğundan ben ilk birinciyi tercih ettim. Accell- Bianchi Bisikletlerinin Fabrikasına gittim ve Genel Müdüre projemden bahsettim. Anıl Bey, harika bir proje ama üzgünüm parasız olmaz dedi. Bizde para yok, heyecan

var, tutku var ama elde sıfırlı bir tablo var. Ancak, tam bu arada inanılmayacak güzel bir mucize oldu. Bir dostumuz bana sponsorluk desteği vereceğini söyleyen üç firmadan bahsetti. Bizim 8.000 liraya ihtiyacımız vardı. Bu üç firma bize bu parayı gönüllü olarak vererek, projemizi başarıyla tamamlamamıza yardımcı oldu. Hemen arkasından "Girişimcilik Panayırı" isimli projemizde, özellikle dar gelirli ailelerin bulunduğu mahallede yaşayan çocukları örgütleyerek işe başladım. Onların büyük bir alışveriş merkezinde kendi ürünlerini satarak gelir elde etmelerine imkan sağladım. Hemen arkasından yine aynı mahallelerde "Deniz Yıldızı" projesi ile üstün yetenekli (Bilim, Resim, Müzik) öğrencileri tespit ederek onların iki gün boyunca çok önemli öğretmenler ve mühendislerden eğitim almalarını sağladık. Uluslararası Satranç Turnuvası, Uluslararası Resim Yarışması derken, bir gün Kültürpark Tenis Kulübünün Yönetim Kurulu Başkanı beni telefonla aradı.

Bu sene "İnsanlığa Hizmet Eden" İzmir'deki 5 Kadından birisi olduğumu söyleyerek, ödül vereceklerini söyledi. Önce şaka zannettim sonra da her halde küçük bir tören yapılır dedim. Ancak bundan tam bir ay önce, Fuar'da bu ödül için anons edildiğinde, aklıma birden yıllar önce seyrettiğim John Nash'in sahnedeki hali geldi. Elime kocaman bir plaket verdiklerinde, bir de benden küçük bir konuşma yapmam istendiğinde, şükrediyordum. Yıllar önce "insanlık yolculuğuna" çıkmayı hayal ettiğim an ve anılarımı yaşamaya başlamıştım.

Ne garip değil mi, hayalini yıllar önce kurduğun bir dilek gerçekleşmişti. Bana bu ödülü neden vermişlerdi. EVET; ben kendime ver-

diğim bir sözü tutmuş, başkan olur olmaz yazdığım 10 projenin neredeyse 7'sini gerçekleştirmiştim. Ama yapılacak daha 3 yeni proje daha vardı. Ben bunları yapacağımı söylerken aklımda ne bir ödül almak, ne de bir beklenti vardı. Ama ne mutluydum ki, hepsi çorap söküğü gibi ardı arkası gerçekleşmişti. Yaşamım boyunca hiç şımarmayan birisi olarak, yola devam edip, onuncu projemi gerçekleştirinceye kadar yoluma devam edecektim.

Yaşamım boyunca, kadınlar ve çocuklar hep önceliğim olmuştu. Geriye kalan projelerde özellikle ilköğretim okulu öğrencileri vardı. Bu sene hem TEGV hem de EÇEV'in



Ödül almak her zaman bir mutluluk ve haz duygusu yaratıp motivasyonu artırır. Resimde 23 Nisan'da aldıkları ödüle sevinen çocuklar görülüyor

öğrencileri ile içli dışlı olmuştum. Bu nedenle yine onlarla birlikte olacağım son projeler beni mutluluk ötesi mutluluğa taşıyordu. Ve sonunda bütün projeler 23 Nisan Çocuk Bayramı ile sonlanmış oldu. Kulüp üyesi

arkadaşlarım, yönetim kurulum artık arkamdan koşmaktan vazgeçmişler, beni takip eder gibi yapıp, sonra geride kalıp, son anda da final yerine gelerek yanımda olduklarını gösterir hale gelmişlerdi.

Bir enerji patlaması yaşıyordum. Yaptıkça coşuyor, sevildikçe daha çok işler yapmaya başlar hale gelmiştim. Yorgunluk duygusu şekil değiştirmişti. Gece yatarken yatağımda gülümsüyordum ve o kadar huzurla uyuyordum ki, anlatamam.

Her şeyin bir sonu nasıl oluyorsa, bizim de dönem bitimi konferansımız olacaktı. Bu konferansa genellikle büyükler "hasat mevsimi" derler. Yani tam bir yıl boyunca ne yaptığın

işte böyle bir günde ya ödüllendirilir ya da olsun yine de çok başarılıydın denilir. Yola çıktığımda hiç bu son anı düşünerek yaşamamıştım. Arada bir aklıma geldiğinde bunu zaten kendi kulübüm için yapıyorum desem de, garip bir huzursuzluk da yaşamıyor değildim. Çünkü benden önceki başkanlar bu kulübü bir yerlere taşımışlardı. Ve onların katkıları vardı, peki benim katkım ne olacaktı, ya da olmuştu. Ödül neydi, ya da neden ödül önemliydi. Ben ödül aldığımda ya da alamadığımda acaba ne hissedecektim. Ne kadar garip bir duygu yaşıyordum. Hasat mevsimi ve bir yılın faturası...

Ödül günü, ödül salonu, ödül alanların sesi, sunucunun sözleri derken, birden birisinin yanımda resmimi çektiğini fark ettim. Ortak bir whatsapp grubundaki telefon sesi üzerine dik-

katimi elimdeki telefonuma yönlendirdim. O'da neydi, grupta paylaşılan resim benim resmimdi. Gözleri dolmuş, korku, heyecan, bekleyiş, umut, sevgi gibi çeşitli duygularla bir sonucun ne olacağını bekleyen bir kadın



bana bakıyordu. Gördüklerim buydu, ne kadar ilginçti, böyle göründüğümü bile fark etmemiştim.

Sonunda konuşmacı ilk başarılı beş kulübün adını sayarken, birden bizim kulübün de adını söyledi. Yanımda duranlar: "Haydi kalk, seni çağırıyorlar" diyorlardı. Süzülür gibi, uçar gibi yerimden kalktım ve koşarak sahneye çıktım. Sonunda garip bir tarihsel görüntü yaşamımın bu anında, gerçekleşiyordu. John Nash, bir Nobel Ödülü alırken, ne kadar mütevazı olmuştu, ne kadar doğal hissetmişti, ya da kendiyi ne kadar gurur duymuştu bilmiyorum ama ben 10 yepyeni projem ile onlarca kadına, çocuğa, erkeğe, aileye dokunarak "insanlık yolculuğumu" bir sahne-

de tamamlamanın onurunu yaşamaya başlamıştım.

Gözlerim artık dolmuyordu, ama yüreğim pır pır uçuşuyordu. Tatlı bir meltem sessizliğini yaşıyor, içimdeki devleri uyandırmamaya çalışıyordum. Ödül işte böyle bir şey dedim içimden, küçük bir dokunuşun buluşma noktası. Yaptıklarının sonu, kendine olan ödülün, sevdiklerine yönelik hediyen.

Başkanlık ünvanı sadece bana bir "araç" olmuştu. Bir şeyler yapabilmem için vesile yaratmıştı. Koordineli olarak çalışıp, ben de bunları gerçekleştirmiştim. Lider olamamıştım, arkamdan birilerini sürüklememişim ama, çok daha önemli bir görevi yerine getirmiştim.

ÖNDERLİK Yapmıştım, ÖNCÜLÜK yapmıştım, ROL MODELİ olmuşum. İşte benim tam bir yıllık başkanlık maceram, bir hasat mevsimi sonunda, toz pembesi bir rüya gibi sona ermişti. İnsanlık yolunda, sevgi çerçevesinde, sınırlı kalpler ile sonlanmış bir AŞK HİKAYESİ olmuştu yaşamımın bir döneminde. Yıllar sonra gözlerimde bir pırıltı, dudaklarımda tatlı bir gülümseme, ellerimde bana verilen bir cam parçasının bana verdiği HAZ ve MUTLULUK hiç unutmamış olacağım birikimlerim olacaktı. Ve yıllar sonra diyecektim ki; ödül almak gerçekten çok ama çok güzel bir duyguymuş...

□□□

## Avrupa'da yayınlanan Bölge Dergileri editörleri biraraya geldi

Uluslararası Rotary Bölge Dergileri editörleri Mayıs ayının ilk haftasında Fransa'da yayınlanan Le Rotarien'in merkezinin bulunduğu Lyon kentinde biraraya geldiler. İki yılda bir UR Merkezi Evanston'da yapılan ve tüm dünyada yayınlanan 32 bölge dergisinin katıldığı seminerlerin yapılmadığı yıllarda, Avrupa, Kuzey ve Güney Amerika ile Asya ve Okyanusya'da yayınlanan dergiler bölgesel olarak biraraya gelerek yayın politikaları ve dergilerin geleceği konusunda fikir teatisinde buluyorlar.

Bu toplantılara genel olarak Uluslararası Rotary'yi temsilen de bir yetkili katılıyor. Lyon'da yapılan toplantıya UR'de yayıncılık, dijital iletişim, dil hizmetleri iletişim ve pazarlama'dan sorumlu "İletişim Genel Müdürü" ve iletişim hizmetlerinin başı David Alexander katıldı.

Dünyada yayıncılığın dijital alanda gittikçe yaygınlaşmasına paralel olarak dergilerin mevcut statik yapılarının yanı sıra, internet ortamında kazanabilecekleri dinamik yapının

nasıl olması gerektiği ve dergilerin yaşamlarını kolaylaştıracak ilan çalışmalarını ilgili ortak markanın daha etkin kullanılması konuları ele alındı.

Bilindiği gibi Rotary Bölge Dergileri Uluslararası Rotary ile bir anlaşma çerçevesinde yayınlanıyor ve tüzüğe göre de Rotaryen olmanın

şartlarından biri de "The Rotarian" ya da UR Yönetim Kurulu'nun bölgeler için önerdiği "Bölge Dergisi"ne abone olmak. Bu kapsamda bölge dergileri, UR ile Rotaryenler arasında bir köprü görevi görüyor ve gerek mâli gerekse de içerik olarak UR tarafından denetleniyor.

□□□



Rotary Bölge Dergilerinin editörleri 2 yılda bir biraraya geliyorlar. Bu seneki toplantı Fransa'nın Lyon şehrinde Fransız Bölge Dergisi "Le Rotarien" in ev sahipliğinde yapıldı